

NEW YORK TIMES-BESTSELLER

'DAMIEN IS DE ENIGE MAN
DIE IK NIET KAN ONTLOPEN.
EN DE ENIGE DIE IK NIET
KAN WEERSTAAN...'

BEVRIJD MIJ

JULIE KENNER

ROMAN

JULIE KENNER

Bevrijd mij

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Release me*
Oorspronkelijke uitgever: Bantam Books
Vertaling: R.J. Cosijn
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: Getty Images
Auteursfoto: Kathy Whittaker
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Deze vertaling kwam tot stand in samenwerking met Random House,
onderdeel van Random House Inc.

Copyright © 2012 Julie Kenner
Copyright © 2014 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 241 9 | NUR 302

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Shauna and Gina... ze weten waarom.

Heel veel dank aan Stefani, Kelly Jo en Kathleen voor het lezen van de eerste versies, hun commentaar en enthousiasme.

En ook dank aan de mensen van Learjet, de FAA en Stars in Your Eyes voor het beantwoorden van mijn vele vragen; eventuele fouten zijn geheel voor mijn rekening.

1

De koele zeelucht glijdt over mijn blote schouder en ik voel een korte rilling door mijn lichaam gaan. Ja, ik had naar mijn huisgenoot moeten luisteren en een sjaal mee moeten brengen. Ik ben pas vier dagen geleden in Los Angeles aangekomen en moet nog wennen aan de sterke daling van de temperatuur na zonsondergang. In Dallas is het in juni gewoon altijd heet en in juli nog heter. In augustus? Dan is het daar zo'n beetje de hel op aarde.

In Californië, of in ieder geval hier aan de kust, werkt het blijkbaar anders. Ik heb zojuist dus mijn eerste Californische les geleerd: altijd een trui meenemen als je na zonsondergang op stap gaat!

Ik zou het balkon natuurlijk gewoon kunnen verlaten en terug naar het feestje kunnen gaan. Een beetje meekletsen met de miljonairs, wat babbelen met de beroemdheden en braaf naar de schilderijen kijken. Het is immers de opening van een kunsttentoonstelling en mijn baas heeft me meegenomen om nieuwe mensen te ontmoeten en contacten te leggen.

Het is dus niet de bedoeling dat ik van het uitzicht, dat zich hier als een levend panorama voor mij uitstrekt, sta te genieten. En ik hoor ook geen oog te hebben voor die bloedrode wolken aan een vaaloranje hemel, of voor de blauwgrijze golven die bespikkeld zijn met de laatste goudgele zonneparels.

Met mijn handen stevig om de reling leun ik voorover, be-
toverd door de ongenaakbare schoonheid van de zonsonder-
gang. Jammer genoeg heb ik mijn versleten Nikon, trouwe
reisgenoot sinds mijn schooltijd, niet meegebracht. Maar ja,
het oude beestje past met geen mogelijkheid in mijn piepkleine
handtas. En zo'n lompe cameratas meezeulen naar dit feestje
leek me nou niet bepaald een goed idee.

Maar dit is mijn eerste zonsondergang bij de Stille Oceaan,
en ik moet en zal er een aandenken van hebben! Ik haal mijn
iPhone tevoorschijn en maak een foto.

‘Die schilderijen binnen vallen een beetje in het niet bij deze
aانبlik, vind je niet?’ Ik herken de lage maar toch heel vrouwe-
lijke stem meteen en keer me om naar Evelyn Dodge. De voor-
malig actrice heeft zich de laatste jaren ontpopt als bescher-
mer van de kunsten en is vanavond onze gastvrouw.

‘O, het spijt me zo! Ik weet dat ik me als de eerste de beste
toerist gedraag, maar bij ons in Dallas hebben we dit soort
zonsondergangen gewoon niet.’

‘Excuses zijn nergens voor nodig,’ antwoordt ze. ‘Het groot-
ste deel van mijn hypotheek gaat op aan dit uitzicht dus ik ver-
wacht verdomme ook dat het er spectaculair uitziet.’

Ik lach en voel me meteen een stuk beter op mijn gemak.

‘Verstoppertje aan het spelen?’

‘Sorry?’

‘Jij bent de nieuwe assistente van Carl, toch?’ vraagt ze me.

‘Nikki Fairchild.’

‘Ah, nu weet ik het weer: Nikki uit Texas.’ Ze neemt me eens
goed op, en ik vraag me af of ze teleurgesteld is dat ik geen
schreeuwerig kapsel heb en cowboylaarzen draag.

‘En wie moet je vanavond precies voor hem inpakken?’

‘Inpakken?’ herhaal ik, alsof ik niet begrijp wat ze bedoelt.

Sarcastisch trekt ze een wenkbrauw op. ‘Schat, die baas van
jou loopt nog liever over hete kolen dan dat hij een expositie

bezoekt. Hij is hier op zoek naar investeerders en jij bent overduidelijk het lokaas.’ Vanuit het achterste van haar keel klinkt een korte, honende grom. ‘Maak je geen zorgen, ik zal niet verder aandringen. En ik begrijp best wel waarom je je hier verstoppt hebt. Carl mag dan vrij briljant zijn, hij is ook een beetje een eikel.’

‘Het is vooral het briljante gedeelte waarom ik voor hem ben gaan werken,’ antwoord ik. Evelyn lacht smakelijk om mijn grapje.

Natuurlijk heeft ze gelijk wat dat ‘inpakken’ betreft: ‘Doe maar een cocktailjurkje aan,’ had Carl me eerder vandaag opgedragen. ‘Iets flirterigs.’

Meen je dat nou?

Ik had hem moeten zeggen dat hij zelf maar zo’n stom jurkje aan moest trekken, maar ik had natuurlijk mijn mond gehouden. Ik was immers dolblij met deze baan en had er flink voor moeten knokken. Carls bedrijf, C-Squared Technologies, had in de afgelopen anderhalf jaar maar liefst drie zeer succesvolle internetproducten op de markt gezet. Dit is de concurrenten in de branche niet ontgaan en nu is Carl dus het Snoepje van de Week.

Voor mij was hij vooral een man van wie ik veel kon leren en ik had me dan ook als een bezetene voorbereid op het sollicitatiegesprek. Dat hij me de baan had aangeboden, betekende natuurlijk een fantastische carrièresprong voor me. Dus ach, als Carl van me verwacht dat ik zo nu en dan in een flirterig niemendalletje op kom draven, is dat uiteindelijk niet zo heel veel gevraagd.

O shit!

‘Ik moet weer naar binnen om lokaas te spelen,’ zeg ik.

‘Verdomme, loop je je nou schuldig te voelen vanwege mijn geklets? Schat, dat is nergens voor nodig. Laat de mensen bin-

nen eerst maar een paar borrels achteroverslaan. Je vangt immers meer vliegen met alcohol dan met azijn. En geloof me: ik weet waar ik het over heb.’

Ze haalt een pakje sigaretten tevoorschijn en biedt me er een-tje aan. Ik schud van nee. Ik ben weliswaar dol op de geur van tabak – het doet me altijd aan mijn opa denken – maar met het daadwerkelijke roken heb ik helemaal niets.

‘Ik ben te oud en te eigenwijs om nog te stoppen,’ zegt ze, ‘maar roken in mijn eigen huis kan ik tegenwoordig wel vergeten: ik zweer je dat die meute binnen me meteen op zou knopen. Ik hoop trouwens niet dat jij nu een praatje over de gevaren van meeroken op gaat hangen?’

‘Nee hoor,’ beloof ik.

‘Mooi! Heb je dan misschien een vuurtje voor me?’

Ik toon haar mijn minuscule handtasje. ‘Een lippenstift, een creditcard, mijn rijbewijs en mijn telefoon.’

‘Geen condoom?’

‘Ik had geen idee dat het zo’n soort feestje was,’ antwoord ik droog.

‘Ik wist wel dat ik je zou mogen,’ zegt ze, en ze speurt vervolgens haar balkon af.

‘Wat voor een kutfeest geef ik eigenlijk, als ik niet eens een paar klotekaarsen op het balkon heb staan? Nou ja, bekijk het ook maar.’

Ze steekt de onaangestoken sigaret tussen haar lippen en inhaleert diep. Met gesloten ogen en een uiterst wellustige trek rond haar mond blaast ze de denkbeeldige rook weer uit. Ik merk dat ik behoorlijk van haar onder de indruk ben. In tegenstelling tot mezelf en de andere aanwezige dames draagt ze amper make-up, en haar kaftanachtige jurk, voorzien van een batikmotief, is net zo intrigerend als de vrouw zelf.

Ze is het type vrouw dat mijn moeder een ‘lellebel’ zou noemen – rondborstig en luidruchtig, met een sterke wil en een

flinke dosis zelfvertrouwen. Mijn moeder zou haar zonder twijfel gehaat hebben, maar ik vind haar fantastisch!

Ze laat de onaangestoken sigaret vallen en 'dooft' hem met de punt van haar schoen. Dan gebaart ze door het raam naar een lid van de bediening, een meisje in een zwart jurkje met een dienblad vol champagne in haar handen.

Het meisje heeft moeite met de klink van de schuifdeur, en in gedachten zie ik de glazen al van het dienblad vallen en op de harde tegels uit elkaar spatten. De scherven glinsteren als een vloedgolf van diamanten in het schemerlicht.

Ik zie mezelf bukken om een gebroken voetje op te pakken. Ik zie hoe de vlijmscherpe rand in het zachte vlees van mijn handpalm dringt. Ik voel vervolgens hoe ik mijn greep op de scherf verstevig, hoe de pijn mij extra kracht lijkt te geven. Dan vermengt mijn fantasie zich met een herinnering en ik krijg een korte schok. De herinnering vervliegt al snel weer, maar ik ben toch geschrokken. Ik heb al een hele tijd geen pijn meer nodig gehad, en ik snap niet waarom ik daar uitgerekend nu aan denk. Ik voel me immers stabiel en op mijn gemak.

Alles is goed, dwing ik mezelf te denken. Alles is goed, alles is goed, alles is goed.

'Neem er een, lieverd,' zegt Evelyn soepel, terwijl ze me een glas voorhoudt. Ik twijfel, vraag me af of ze heeft gezien dat ik mijn masker eventjes heb laten vallen. Maar haar blik is open en oprecht.

'Nee, geen gemaar,' gaat ze inderdaad nietsvermoedend verder, 'ik heb twaalf dozen van dat spul ingeslagen en ik vind het zonde om goeie bubbels weg te moeten gooien.'

'Nee, alsjeblieft niet!' wimpelt ze de serveerster af, wanneer deze haar een glas wil overhandigen. 'Ik haat dat spul! Geef me maar een wodka. Puur en goed gekoeld, met vier olijven erbij. En maak een beetje voort! Je wilt toch niet dat ik hier straks volledig uitgedroogd op de tegels lig?'

Het meisje schudt vertwijfeld haar hoofd. Haar blik doet me een beetje denken aan een bang konijntje op een donkere snelweg.

Evelyn wendt zich weer tot mij. ‘En, wat vind je van LA? Waar ben je tot dusver allemaal geweest? Heb je je al zo’n kaart met de adressen van alle beroemdheden laten aansmeren? God, ik hoop toch niet dat je dáár ingetuind bent!’

‘Nou, ik ben nog niet veel verder gekomen dan een paar eideloze snelwegen en mijn eigen appartement.’

‘O, dat is wel een beetje treurig. Nou ja, des te beter dat Carl jou en jouw strakke kontje hier mee naartoe heeft genomen.’

Sinds de dagen dat mijn moeder mijn eetpatroon angstvallig in de gaten hield, ben ik zeker een kilo of acht aangekomen. En hoewel ik op dit moment heel tevreden met mijn billen ben, zie ik mezelf toch echt niet als iemand met een ‘strak kontje’. Maar ik weet dat Evelyn het als een compliment bedoelt, en dus lach ik haar vriendelijk toe.

‘Ik ben ook blij dat hij me meegenomen heeft. De schilderijen zijn echt fantastisch!’

‘O, god, doe dat toch vooral niet! Ik wil hier geen politiek correct geneuzel, hoor.’ Ik wil protesteren, maar Evelyn wil er niets van weten: ‘Nee nee, ik geloof best dat je het eerlijk meent. En het zijn verdomme ook mooie schilderijen. Maar je leek eventjes op een bakvis die graag beleefd wil doen, en dat is nergens voor nodig. Zeker niet nu ik net een glimp van de échte Nikki heb opgevangen.’

‘Sorry,’ zeg ik, ‘ik probeerde je niet voor de gek te houden.’

Omdat ze me werkelijk aardig lijkt, zeg ik maar niet dat ze de ‘echte’ Nikki Fairchild nog helemaal niet heeft ontmoet. Ze heeft slechts de Sociale Nikki gezien. Dat is net een barbiepop, compleet met accessoires. In mijn geval zijn de accessoires alleen geen bikini en blitse sportwagen, maar een kopie van het boekje *Elisabeth Fairchilds handleiding voor correct sociaal gedrag*.

Mijn moeder heeft iets met Goede Manieren. Dat komt doordat ze is opgegroeid in het zuiden van Amerika, zegt ze altijd. Soms, als ik slecht in mijn vel zit, zeg ik dat ze gelijk heeft. Maar meestal vind ik haar gewoon een bemoeizieke trut. Sinds mijn derde verjaardag, toen ze me meenam naar de chique Turtle Neck in Dallas, heeft ze allemaal Manieren in mijn kop gestampt: hoe je hoort te lopen, hoe je hoort te praten en hoe je je hoort te kleden. En natuurlijk was er ook een lijstje met de juiste gerechten, de bijpassende drankjes en de geschikte grapjes tijdens de conversatie.

Sindsdien loop ik dus rond met een waslijst aan Manieren in mijn hoofd, en gebruik ik mijn barbieglimlach als een soort schild tegen de Grote Boze Wereld. Ik vrees dat ik hierdoor totaal vergeten ben hoe ik mezelf moet zijn tijdens feestjes en partijen.

Hoe dan ook: dit is allemaal informatie die ik onder geen beding met Evelyn wil delen.

‘Waar woon je eigenlijk precies?’ vraagt ze me.

‘In Studio City. Ik deel een appartement met een goede vriendin uit mijn schooltijd.’

‘Dat betekent dat je iedere dag via Rijksweg 10 van en naar je werk rijdt. Hm, geen wonder dat je tot dusver alleen nog maar asfalt hebt gezien. Heeft niemand je verteld dat je het beste een appartement aan de westkant van de stad kunt nemen?’

‘Dat kan ik in mijn eentje niet betalen,’ beken ik, en ik zie dat mijn antwoord haar verrast. Als ik me aan mijn moeders regeltjes houd – als ik de Sociale Nikki speel, zeg maar – wek ik steevast de indruk dat ik uit een welgesteld gezin kom. En gek genoeg klopt dat ook, want mijn familie heeft geld zat. Ik heb alleen geen cent van dat geld meegenomen toen ik hiernaartoe kwam.

‘Hoe oud ben je?’

‘Vierentwintig.’

Evelyn knikt begrijpend, alsof mijn leeftijd de sleutel is tot mijn best bewaarde geheimen. ‘Je moet maar snel een leuke plek voor jezelf gaan zoeken. Bel me als je op huizenjacht wilt gaan, dan help ik je wel. We vinden vast wel iets met een leuk uitzicht. Niet zo mooi als het mijne natuurlijk, maar we vinden ongetwijfeld iets beters dan dat krot langs de snelweg waar je nu woont.’

‘Zo erg is het nou ook weer niet, hoor.’

‘Natuurlijk niet,’ zegt ze op een toon waarmee ze het tegenovergestelde bedoelt. ‘Maar wat het uitzicht betreft,’ ze gebaart naar de nu inktzwarte oceaan en de eerste sterren erboven, ‘ben je altijd welkom om hier van het mijne te komen genieten.’

‘Nou, dat aanbod neem ik misschien wel van je aan. Het lijkt me fantastisch om hier een keer met een echt fotoestel wat plaatjes te kunnen schieten.’

‘Het is een open uitnodiging, dus kijk maar. Dan zorg ik voor de wijn en jij voor het plezier. Een jonge vrouw als jij, helemaal alleen in de grote stad. Klinkt dat als een dramafilm, of meer als een romantische komedie? God, als het maar geen tragedie wordt! Als rechtgeaarde vrouw houd ik natuurlijk van een goeie jankfilm op z’n tijd, maar ik mag je graag. Daarom verdien je een happy ending.’

Ik voel mezelf eventjes verstijven, want Evelyn beseft niet dat ze hiermee een open zenuw bij me heeft geraakt. Dit is exact de reden waarom ik naar Los Angeles ben gekomen. Ik wilde een Nieuw Leven, een Nieuw Verhaal. Een Nieuwe Nikki, eigenlijk.

Snel tover ik mijn barbieglimlach weer tevoorschijn, en ik hef mijn glas.

‘Op happy endings! En ook op dit geweldige feestje! Volgens mij heb ik trouwens nu wel genoeg van jouw tijd ingepikt.’

‘Lul niet,’ antwoordt ze. ‘Ik ben juist degene die jou heeft ingepikt, dat weet je net zo goed als ik.’

Ik volg haar naar binnen, waar de luidruchtige gesprekken

van de aangeschoten gasten de zwoele kalmte van de oceaan meteen bruusk overstemmen.

‘Ik moet je bekennen dat ik in feite een waardeloze gastvrouw ben. Ik doe waar ik zin in heb en praat alleen met de mensen die ik leuk vind. Als er gasten zijn die daar problemen mee hebben, dan kunnen ze de boom in!’

Mijn mond valt open en eventjes lijkt het alsof ik mijn moeder vanuit Dallas geschokt hoor protesteren.

‘Bovendien,’ zo gaat ze verder, ‘draait het vanavond helemaal niet om mij. Ik heb deze fuif op touw gezet om Blaine en zijn kunst wat meer bekendheid te geven. Als iemand hier dus zijn best moet doen om zijn beste beentje voor te zetten, is hij het wel. Ik mag dan wel met hem neuken, maar ik heb geen zin om vanavond zijn handje vast te houden.’

Evelyn heeft mijn ideeën over goed gastvrouwschap op een keurig feest finaal de vernieling in geholpen. Ik denk dat dit de belangrijkste reden is waarom ik een beetje verliefd op haar begin te worden.

‘Ik heb Blaine nog niet ontmoet. Dat is hem toch?’ Ik wijs naar de boom van een kerel in het midden van het vertrek. Hij heeft een kaal hoofd en een rood sikje, al geloof ik niet dat het zijn eigen haarkleur is. Om hem heen staat een groep mensen die duidelijk aan zijn lippen hangt.

‘Yep, dat is mijn kleine aandachttrekker,’ antwoordt Evelyn. ‘De man van het moment, zoals je ziet. Maar goed, hij heeft dan ook talent!’

Met een dramatisch handgebaar toont ze me haar gigantische woonkamer. Werkelijk elke muur in het vertrek hangt vol met schilderijen. Bovendien is, op een paar banken na, al het meubilair tijdelijk weggehaald. Op de vrijgekomen plekken zijn ezels met nog meer doeken neergezet.

Technisch gezien zijn het portretten, neem ik aan. Het zijn allemaal naaktmodellen, maar hun lichamen lijken helemaal

niet op de lichamen die je bijvoorbeeld bij Rubens ziet. Ze hebben iets uitdagends en rauws. Het is prachtig geschilderd en de schilder heeft absoluut talent, maar er is meer. Het lijkt wel alsof de werken meer over de toeschouwer zeggen dan over de modellen of de kunstenaar zelf.

‘Volgens mij is Blaine een lot uit de loterij,’ zegt Evelyn. ‘Maar laten we eens kijken: welke beroemdheden wil jij graag leren kennen? Rip Carrington en Lyle Tarpin misschien? Met die twee valt er altijd wat te beleven, dat beloof ik je! En ik denk dat je huisgenote groen van jaloezie zal zien als ze hoort dat je met hen hebt staan kletsen.’

‘Zou je denken?’

Evelyn kijkt me verbaasd aan. ‘Rip en Lyle? Die lopen de laatste weken alleen maar te bekvechten.’ Ze vernauwt haar ogen tot spleetjes. ‘De dramatische kijkcijfers van het huidige seizoen van hun sitcom? Al die verhalen en geruchten op internet? Nee? Heb je werkelijk nog nooit van hen gehoord?’

‘Het spijt me,’ zeg ik, en deze keer meen ik het. ‘Ik heb het de afgelopen jaren ontzettend druk gehad met mijn opleiding. En ik denk dat je je wel voor kunt stellen hoe hard Carl me laat werken.’

Over Carl gesproken...

Ik kijk om me heen, maar mijn baas is nergens te bekennen.

‘Nou, dan heb je een behoorlijk gat in je algemene ontwikkeling,’ zegt Evelyn. ‘Cultuur – en popcultuur hoort daar óók bij – is net zo belangrijk als... wat zei je ook alweer dat je gestuurd had?’

‘Ik geloof niet dat ik je dat al verteld had. Maar ik heb twee studies gedaan: elektrotechniek en computerwetenschappen.’

‘Aha, dus er zit ook nog een knap stel hersenen in dat mooie koppie! Nou, dat hebben we dan ook gemeen. Ik moet alleen wel zeggen dat ik niet snap dat jij, met zulke papieren op zak, assistent van Carl wilde geworden.’

Ik lach. ‘Zo is het niet gegaan, hoor, ik zweer het! Carl was op zoek naar iemand met technische ervaring en ik wilde een baan waarbij ik ervaring in het bedrijfsleven op kon doen. Aanvankelijk twijfelde Carl een beetje, maar ik heb hem toch kunnen overtuigen. Ik ben een vlotte leerling.’

Evelyn kijkt me nu indringend aan. ‘Ik bespeur ambitie.’

Ik probeer mijn schouders zo nonchalant mogelijk op te halen. ‘Ach, we zijn immers in Los Angeles. In deze stad draait alles om ambitie, is het niet?’

‘Haha, die Carl boft maar met jou! Ik ben benieuwd hoe lang hij jou binnenboord weet te houden. Maar laten we nog eens kijken... wie van de mensen hier zou jij interessant vinden?’

Ze kijkt de kamer nog eens rond, en wijst uiteindelijk naar een man van in de vijftig. ‘Dat is Charles Maynard,’ zegt ze. ‘Ik ken hem al jaren. In het begin vind je hem waarschijnlijk ontzettend intimiderend, maar hij is de moeite waard. Zijn cliëntèle bestaat uit grote beroemdheden en zakenlui die smaken met geld verdienen. Hij zit in ieder geval vol met prachtige verhalen.’

‘Hij is advocaat?’

‘Bij Bender, Twain & McGuire. Een heel prestigieus kantoor.’

‘Ik ken het kantoor,’ antwoord ik, blij dat ik niet langer als een volslagen onbenul over kom. ‘Een van mijn beste vrienden werkt daar. Hij is destijds hier begonnen, maar werkt nu op hun kantoor in New York.’

‘Nou, Texaantje, kom dan maar eens mee, zodat ik jullie aan elkaar voor kan stellen.’

Na nog geen twee stappen houdt Evelyn echter alweer halt. Maynard staat nu te bellen en hij blaft iemand een aantal bevelen toe. Ik vang een paar verschrikkelijke scheldwoorden op, en keek eventjes opzij naar Evelyn. Zij lijkt zich echter niet druk te maken. ‘Diep vanbinnen is hij echt een schatje. En ik weet waar ik over praat, want ik heb vroeger nog zaken met

hem gedaan. Nadat ik als actrice was gestopt, heb ik nog een tijdje als agent voor oud-collega's gewerkt, weet je. Charlie en ik hebben toen allemaal biografieën voor ik-weet-niet-hoeveel beroemdheden laten publiceren. We hebben er trouwens ook voor gezorgd dat een paar onthullende biografieën juist niet zijn verschenen.'

Glimlachend schudt ze haar hoofd, alsof ze zich opeens iets leuks herinnert uit de goeie ouwe tijd. 'Nou ja, misschien moesten we maar even wachten tot Charlie weer wat is afgekoeld. En ondertussen...'

Ik zie haar mondhoeken een beetje zakken. 'Hm, volgens mij is hij er nog niet, maar... o ja, daar staat hij! Hem wil je zeker ontmoeten! Zelfs als je het alleen maar over mooie uitzichten wilt hebben, ben je bij hem aan het juiste adres: hij laat momenteel namelijk een huis bouwen met een uitzicht waarbij zelfs het mijne totaal verbleekt!' Ze wijst nu in de richting van de entree, maar ik zie alleen maar een kluwen pratende hoofden en designerjurken.

'Normaal gesproken slaat hij uitnodigingen voor dit soort feestjes af, maar we zijn al jaren goede vrienden.'

Ik snap nog steeds niet op wie Evelyn doet. Maar dan ontstaat er een opening in de groep, en nu zie ik hem, en profil.

Ik voel dat ik spontaan kippenvel krijg, ook al heb ik het al lang niet koud meer. Integendeel: ik krijg het opeens heel erg warm.

Hij is behoorlijk lang, en zó knap dat dit woord hem eigenlijk tekortdoet. Maar er is méér met hem aan de hand: het is niet zozeer een kwestie van uiterlijk, maar van uitstraling. Alleen zijn aanwezigheid in de kamer is al genoeg om alle aandacht naar zich toe te trekken. Ik merk dan ook dat Evelyn en ik niet te enigen zijn die hem bekijken. Eigenlijk staart iedereen nu naar hem. Hij moet al die ogen wel voelen, maar het lijkt wel alsof het hem allemaal niets doet. In plaats daarvan glimlacht

hij naar het meisje met de champagne, pakt een glas van het dienblad, en begint een praatje met een vrouw die hem spontaan aanspreekt. Ze glimlacht van oor tot oor als ze merkt dat ze zijn aandacht heeft.

‘Klotewijf,’ fluistert Evelyn. ‘Ze is totaal vergeten me mijn wodka te brengen.’

Ik luister echter maar half. ‘Damien Stark,’ zeg ik, en ik ben verbaasd over mijn eigen stem. De woorden klonken als een amper hoorbare zucht.

Evelyn trekt haar wenkbrauwen nu zó hoog op dat het me zelfs van opzij opvalt.

‘Kijk nu toch eens eventjes,’ zegt ze wijsneuzerig. ‘Ik had het dus bij het juiste eind.’

‘Jij had gelijk,’ knik ik. ‘Meneer Stark is precies degene die ik graag wil leren kennen.’